Downloaded via the EU tax law app / web

Preliminär utgåva

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 27 februari 2020 (*)

”Begäran om förhandsavgörande – Artikel 49 FEUF – Etableringsfrihet – Skattelagstiftning – Bolagsskatt – Flyttning av ett bolags verkliga ledning till en annan medlemsstat än den där bolaget bildades – Överföring av skatterättslig hemvist till denna andra medlemsstat – Nationell lagstiftning enligt vilken det inte är möjligt att göra avdrag för underskott som uppkommit i den medlemsstat där bolaget bildades innan den verkliga ledningen flyttades”

I mål C?405/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen, Tjeckien) genom beslut av den 31 maj 2018, som inkom till domstolen den 19 juni 2018, i målet

AURES Holdings a.s.

mot

Odvolací finan?ní ?editelství,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Vilaras samt domarna S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe (referent) och N. Piçarra,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 12 juni 2019,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– AURES Holdings a.s., genom M. Olík, advokát,

– Tjeckiens regering, genom M. Smolek, J. Vlá?il och O. Serdula, samtliga i egenskap av ombud,

– Tysklands regering, inledningsvis genom J. Möller, R. Kanitz och T. Henze, därefter genom J. Möller och R. Kanitz, samtliga i egenskap av ombud,

– Spaniens regering, genom S. Jiménez García, i egenskap av ombud,

– Frankrikes regering, genom E. de Moustier och C. Mosser, båda i egenskap av ombud,

– Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av P. Gentili, avvocato

dello Stato,

– Nederländernas regering, genom M.K. Bulterman, M.H.S. Gijzen och M.L. Noort, samtliga i egenskap av ombud,

– Sveriges regering, genom C. Meyer-Seitz, A. Falk, H. Shev, J. Lundberg och H. Eklinder, samtliga i egenskap av ombud,

– Förenade kungarikets regering, inledningsvis genom R. Fadoju och F. Shibli, därefter genom F. Shibli, båda i egenskap av ombud, biträdda av B. McGurk, D. Yates och L. Ruxandu, barristers,

– Europeiska kommissionen, genom M. Salyková, N. Gossement, H. Støvlbæk och L. Malferrari, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 17 oktober 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 49, 52 och 54 FEUF.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan AURES Holdings a.s. och Odvolací finan?ní ?editelství (nämnden för överprövning i skatteärenden, Tjeckien) (nedan kallad överprövningsnämnden). Målet rör överprövningsnämndens beslut att inte medge detta bolag avdrag för ett underskott som uppstått i en annan medlemsstat än Tjeckien.

Tillämpliga bestämmelser

3 I 34 § zákon ?. 586/1992 Sb., o daních z p?íjm? (lag nr 586/1992 om inkomstskatt), i den lydelse som är tillämplig på omständigheterna i det nationella målet (nedan kallad lagen om inkomstskatt), med rubriken ”Utgifter som är avdragsgilla från beskattningsunderlaget”, föreskrivs följande i punkt 1:

”Det underskott som har uppkommit och fastställts för föregående beskattningsår eller en del av detta får dras av från beskattningsunderlaget under de fem beskattningsår som följer närmast på den period då underskottet fastställdes. …”

4 I 38n § punkterna 1 och 2 i denna lag, med rubriken ”Underskott”, anges följande:

”1) Om de utgifter (kostnader) som justerats i enlighet med 23 § är högre än de intäkter som justerats i enlighet med samma paragraf ska den fastställda skillnaden anses utgöra ett underskott.

2) Behandlingen av underskott motsvarar behandlingen av skatt. Det underskott som har uppkommit och fastställts för ett skattskyldigt bolag som avvecklats utan likvidation ska dock inte överföras till bolagets legala efterträdare, förutom i de undantagsfall som anges i 23a § punkt 5 led b och i 23c § punkt 8 led b. Underskottet ska fastställas av skattemyndigheten. Om ett underskott ska minskas, ska det efter nödvändig anpassning ske enligt samma förfarande som gäller för en ökning av skatten. Om ett underskott ska ökas, ska det efter nödvändig anpassning ske enligt samma förfarande som gäller för en minskning av skatten. Underskottets belopp ska avrundas uppåt till närmaste heltal.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

5 AURES Holdings, tidigare AAA Auto International a.s., är efterträdare till AAA Auto Group NV (nedan tillsammans kallade Aures), ett bolag bildat enligt nederländsk rätt, vars stadgeenliga säte och verkliga ledning låg i Nederländerna, vilket innebar att bolaget var ett nederländskt skattesubjekt.

6 För beskattningsåret 2007 redovisade Aures ett underskott i Nederländerna med ett belopp på 2 792 187 euro, som fastställdes av den nederländska skattemyndigheten i enlighet med skattelagstiftningen i denna medlemsstat.

7 Den 1 januari 2008 bildade Aures en filial i Tjeckien, vilken enligt tjeckisk rätt utgör ett fast driftsställe till detta bolag som inte är ett eget rättssubjekt och vars verksamhet är skattepliktig i denna medlemsstat.

8 Den 1 januari 2009 flyttade Aures sin verkliga ledning från Nederländerna till Tjeckien, närmare bestämt till adressen för nämnda filial. Till följd av denna flyttning överförde Aures även sin skatterättsliga hemvist från Nederländerna till Tjeckien, med verkan från detta datum. Sedan detta datum utövar Aures all sin verksamhet via denna filial.

9 Aures har däremot behållit sitt stadgeenliga säte och sin registrering i handelsregistret i Amsterdam (Nederländerna). Således omfattas bolagets interna relationer fortfarande av nederländsk rätt.

10 Med beaktande av att Aures således flyttat sin verkliga ledning och därmed sin skatterättsliga hemvist ansökte bolaget hos den tjeckiska skattemyndigheten om att från underlaget för den bolagsskatt som bolaget var skyldigt att betala för beskattningsåret 2012 dra av det underskott som bolaget hade redovisat i Nederländerna för beskattningsåret 2007.

11 Efter ett utrednings- och tillsynsförfarande som inleddes den 19 mars 2014 fann den tjeckiska skattemyndigheten att detta underskott inte var en sådan kostnad som kunde dras av från beskattningsunderlaget med stöd av 38n § i lagen om inkomstskatt. Enligt skattemyndigheten är Aures, i egenskap av tjeckiskt skattesubjekt, skattskyldigt för sina globala inkomster enligt tjeckisk skattelagstiftning. Bolaget kan emellertid från beskattningsunderlaget endast dra av ett underskott som härrör från en ekonomisk verksamhet i Tjeckien och som har fastställts i enlighet med bestämmelserna i lagen om inkomstskatt, eftersom denna lag inte reglerar avdrag för underskott vid byte av skatterättslig hemvist och inte tillåter att ett sådant underskott överförs från en annan medlemsstat än Tjeckien.

12 Den tjeckiska skattemyndigheten fastställde följaktligen, i ett beskattningsbeslut av den 11 september 2014, den bolagsskatt som Aures var skyldigt att betala för beskattningsåret 2012 utan att medge avdrag för det underskott som uppstått under beskattningsår 2007 från underlaget för denna skatt.

13 Aures överklagande av detta beskattningsbeslut avslogs av överprövningsnämnden. Aures överklagade därefter detta beslut till M?stský soud v Praze (Stadsdomstolen i Prag, Tjeckien), som även den avslog överklagandet.

14 Den tjeckiska skattemyndigheten, överprövningsnämnden och M?stský soud v Praze (Stadsdomstolen i Prag) påpekade, för det första, att varken lagen om inkomstskatt eller det avtal som ingicks den 22 november 1974 mellan Tjeckoslovakiska socialistiska republiken och Konungariket Nederländerna för att undvika dubbelbeskattning och förhindra skatteflykt

beträffande skatter på inkomst och förmögenhet, i den lydelse som var i kraft den 31 maj 2013, medgav gränsöverskridande överföring av ett underskott i samband med överflyttning av ett bolags verkliga ledning, utom i särskilda fall som inte är relevanta i förevarande fall. Enligt de allmänna bestämmelserna i 34 och 38n §§ i lagen om inkomstskatt är det inte möjligt att dra av ett underskott som inte har fastställts i enlighet med tjeckisk lagstiftning.

15 För det andra ansåg dessa myndigheter och den domstolen, i motsats till vad Aures anfört, att den omständigheten att det var omöjligt att dra av underskottet i fråga inte stred mot etableringsfriheten. De ansåg att domen av den 13 december 2005, Marks & Spencer (C?446/03, EU:C:2005:763), domen av den 29 november 2011, National Grid Indus (C?371/10, EU:C:2011:785), och domen av den 21 februari 2013, A (C?123/11, EU:C:2013:84), vilka åberopats av Aures, avsåg situationer som objektivt sett skiljer sig från den som är aktuell i det nationella målet. Med hänvisning till domen av den 15 maj 2008, Lidl Belgium (C?414/06, EU:C:2008:278), fann överprövningsnämnden att det i det nationella målet förelåg en verklig risk för att underskottet för beskattningsåret 2007 skulle beaktas två gånger.

16 Aures överklagade domen från M?stský soud v Praze (Stadsdomstolen i Prag) till Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen, Tjeckien).

17 Aures gjorde vid denna domstol gällande att den gränsöverskridande flyttningen av bolagets verkliga ledning utgör ett led i utövandet av etableringsfriheten och att den omständigheten att Aures inte kan dra av det underskott som är hänförligt till beskattningsåret 2007 i Tjeckien, ett underskott som Aures inte längre kan göra gällande i Nederländerna, utgör en inskränkning av denna frihet som inte är motiverad.

18 Den hänskjutande domstolen har påpekat att lagen om inkomstskatt inte medger att ett bolag som, i likhet med Aures, har flyttat sin verkliga ledning till Tjeckien från en annan medlemsstat gör gällande ett underskott som uppkommit i sistnämnda stat. En överföring av ett underskott är endast möjlig inom ramen för de gränsöverskridande transaktioner som särskilt avses i denna lag, vilka inte är relevanta i det nationella målet.

19 Den hänskjutande domstolen anser därför att det, för att kunna avgöra det nationella målet, är nödvändigt att pröva de argument som avser etableringsfriheten.

20 Det ska härvid fastställas huruvida denna frihet är tillämplig i ett fall som rör en gränsöverskridande flyttning av ett bolags verkliga ledning.

21 Vidare ska det prövas huruvida en nationell lagstiftning, enligt vilken ett bolag inte har rätt att i värdmedlemsstaten göra gällande ett underskott som uppkommit i ursprungsmedlemsstaten innan bolaget flyttade sin verkliga ledning till den mottagande medlemsstaten, är förenlig med nämnda frihet. Den hänskjutande domstolen har påpekat att området för direkta skatter i princip inte är föremål för harmonisering och att medlemsstaterna har suverän befogenhet på området, men vill samtidigt få klarhet i huruvida denna frihet innebär att överföringen av ett bolags skatterättsliga hemvist från en medlemsstat till en annan alltid ska vara skatteneutral.

22 Mot denna bakgrund beslutade Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Kan själva flyttningen av ett bolags ledning från en medlemsstat till en annan anses vara hänförlig till begreppet etableringsfrihet i den mening som avses i artikel 49 [FEUF]?

2) Om fråga 1 ska besvaras jakande, strider nationell lagstiftning då mot artiklarna 49, 52 och 54 [FEUF] om den inte medger att en enhet från en annan medlemsstat gör avdrag för underskott

som uppkommit i denna andra medlemsstat, när enheten har flyttat verksamheten eller bolagets ledning till Tjeckien?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

23 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 49 FEUF ska tolkas så, att ett bolag som bildats enligt lagstiftningen i en medlemsstat och som flyttar sin verkliga ledning till en annan medlemsstat utan att denna flyttning innebär att bolaget förlorar sin ställning som bolag som bildats enligt den förstnämnda medlemsstatens lagstiftning, kan åberopa denna artikel för att i den andra medlemsstaten bestrida beslutet att inte tillåta det att överföra underskott som uppkommit före nämnda flyttning.

24 Domstolen påpekar att bolag som har bildats i överensstämmelse med en medlemsstats lagstiftning och som har sitt stadgeenliga säte, sitt huvudkontor eller sin huvudsakliga verksamhet inom Europeiska unionen, enligt artikel 49 FEUF, jämförd med artikel 54 FEUF, omfattas av etableringsfriheten.

25 Domstolen har redan slagit fast att ett bolag som bildats enligt lagstiftningen i en medlemsstat och som flyttar sin verkliga ledning till en annan medlemsstat, utan att denna flyttning påverkar dess status som bolag i den förstnämnda medlemsstaten, kan åberopa artikel 49 FEUF i syfte att ifrågasätta de skattemässiga konsekvenserna av denna flyttning i den ursprungliga medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 november 2011, National Grid Indus, C?371/10, EU:C:2011:785, punkt 33).

26 På samma sätt kan ett sådant bolag under sådana omständigheter åberopa artikel 49 FEUF för att ifrågasätta den skattemässiga behandling som bolaget ges av den medlemsstat till vilken det flyttar sin verkliga ledning. En gränsöverskridande flyttning av denna ledning omfattas således av tillämpningsområdet för denna artikel.

27 Varje annan tolkning skulle nämligen strida mot själva ordalydelsen av de bestämmelser i unionsrätten som rör etableringsfriheten, vilka särskilt syftar till att säkerställa rätten till nationell behandling i den mottagande medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 mars 2004, de Lasteyrie du Saillant, C?9/02, EU:C:2004:138, punkt 42, och dom av den 12 juni 2018, Bevola och Jens W. Trock, C?650/16, EU:C:2018:424, punkt 16).

28 Av detta följer att den första frågan ska besvaras enligt följande. Artikel 49 FEUF ska tolkas så, att ett bolag som bildats enligt lagstiftningen i en medlemsstat och som flyttar sin verkliga ledning till en annan medlemsstat utan att denna flyttning innebär att bolaget förlorar sin ställning som bolag som bildats enligt den förstnämnda medlemsstatens lagstiftning, kan åberopa denna artikel för att i den andra medlemsstaten bestrida beslutet att inte tillåta det att överföra underskott som uppkommit före nämnda flyttning.

Den andra frågan

29 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 49 FEUF ska tolkas så, att den utgör hinder för en lagstiftning i en medlemsstat enligt vilken det inte är möjligt för ett bolag, som har flyttat sin verkliga ledning och därigenom sin skatterättsliga hemvist till denna medlemsstat, att göra gällande ett underskott som uppkommit före denna flyttning, i en annan medlemsstat, där det behållit sitt stadgeenliga säte.

30 Den etableringsfrihet som enligt artikel 49 FEUF tillerkänns unionsmedborgare inbegriper, i

enlighet med artikel 54 FEUF, en rätt för bolag – som bildats i överensstämmelse med en medlemsstats lagstiftning och vilka har sitt säte, sitt huvudkontor eller sin huvudsakliga verksamhet inom unionen – att utöva verksamhet i en annan medlemsstat genom ett dotterbolag, en filial eller ett kontor.

31 Såsom det har erinrats om i punkt 27 i förevarande dom syftar unionsrättens bestämmelser om etableringsfrihet bland annat till att säkerställa rätten till nationell behandling i den mottagande medlemsstaten.

32 I fördraget ges ett bolag som omfattas av artikel 54 FEUF däremot inte någon garanti för att en flyttning av deras verkliga ledning till en annan medlemsstat ska vara neutral i skattehänseende. Mot bakgrund av de olikheter som föreligger mellan medlemsstaternas skattelagstiftning kan en sådan flyttning, beroende på omständigheterna, vara mer eller mindre fördelaktig eller ofördelaktig för bolaget i skattehänseende. Etableringsfriheten kan alltså inte förstås så, att en medlemsstat är skyldig att utforma sina skattebestämmelser med hänsyn till en annan medlemsstats skattebestämmelser för att i alla situationer säkerställa en beskattning som överbryggar alla olikheter som följer av de nationella skattelagstiftningarna (dom av den 29 november 2011, National Grid Indus, C?371/10, EU:C:2011:785, punkt 62 och där angiven rättspraxis).

33 I förevarande fall ska det påpekas att den möjlighet som enligt lagstiftningen i en medlemsstat föreligger för ett bolag med hemvist i landet att göra gällande underskott som uppkommit i denna medlemsstat under en viss beskattningsperiod, så att detta underskott kan dras av från den beskattningsbara vinsten i ett sådant bolag under senare beskattningsperioder, utgör en skatteförmån.

34 Att denna förmån inte beviljas då ett bolag som har hemvist i en medlemsstat, men har bildats enligt en annan medlemsstats lagstiftning, har redovisat ett underskott i denna andra medlemsstat under en beskattningsperiod under vilken det hade hemvist där, trots att nämnda förmån beviljas ett bolag med hemvist i den första medlemsstaten som redovisat ett underskott i den medlemsstaten under samma beskattningsperiod, utgör en skillnad i skattemässig behandling.

35 På grund av denna skillnad i behandling skulle ett bolag som bildats enligt lagstiftningen i en medlemsstat kunna avhållas från att flytta sin verkliga ledning till en annan medlemsstat för att där utöva sin ekonomiska verksamhet.

36 En sådan skillnad i behandling till följd av en medlemsstats skattelagstiftning till nackdel för bolag som utnyttjar sin etableringsfrihet kan endast tillåtas om den tar sikte på situationer som inte är objektivt jämförbara eller om den kan motiveras av ett tvingande skäl av allmänintresse (dom av den 17 juli 2014, Nordea Bank Danmark, C?48/13, EU:C:2014:2087, punkt 23, och dom av den 17 december 2015, Timac Agro Deutschland, C?388/14, EU:C:2015:829, punkt 26).

37 När det gäller det första fallet som nämns i föregående punkt kan det konstateras att frågan huruvida en gränsöverskridande situation är jämförbar med en inhemsk situation, enligt domstolens praxis, ska prövas med beaktande av det ändamål som eftersträvas med de aktuella nationella bestämmelserna (dom av den 12 juni 2018, Bevola och Jens W. Trock, C?650/16, EU:C:2018:424, punkt 32 och där angiven rättspraxis).

38 I förevarande fall framgår det av handlingarna i målet, och med förbehåll för den hänskjutande domstolens prövning, att den tjeckiska lagstiftning som innebär att ett bolag saknar möjlighet att i den medlemsstat där det numera har hemvist göra gällande underskott som uppkommit under en beskattningsperiod då det hade skatterättslig hemvist i en annan medlemsstat, i huvudsak syftar till att upprätthålla fördelningen av beskattningsrätten mellan

medlemsstaterna och förhindra risken för dubbla underskottsavdrag.

39 Med avseende på en åtgärd som syftar till att uppnå sådana mål finner domstolen att ett bolag med hemvist i en medlemsstat som har redovisat underskott i denna stat i princip inte befinner sig i en situation som är jämförbar med situationen för ett bolag som har flyttat sin verkliga ledning, och därmed sin skatterättsliga hemvist, till denna medlemsstat, efter att ha redovisat underskott under en beskattningsperiod då det hade skatterättslig hemvist i en annan medlemsstat, och då det inte hade någon som helst närvaro i den förstnämnda medlemsstaten.

40 Situationen för ett bolag som genomför en sådan flyttning omfattas nämligen successivt av två medlemsstaters beskattningsrätt, dels ursprungsmedlemsstatens, under den beskattningsperiod då underskottet uppkom, dels den mottagande medlemsstatens, under den beskattningsperiod under vilken detta bolag har yrkat avdrag för underskottet.

41 Detta medför att den mottagande medlemsstaten saknar beskattningsrätt för den beskattningsperiod då underskottet uppkom och därmed att situationen för ett bolag som har flyttat sin skatterättsliga hemvist till denna medlemsstat och där sedan gjort gällande det underskott som uppkommit tidigare i en annan medlemsstat inte är jämförbar med situationen för ett bolag vars resultat omfattades av den förstnämnda medlemsstatens beskattningsrätt under den beskattningsperiod då sistnämnda bolag redovisade underskott (se, analogt, dom av den 17 december 2015, Timac Agro Deutschland, C?388/14, EU:C:2015:829, punkt 65).

42 Dessutom kan den omständigheten att ett bolag som flyttat sin skatterättsliga hemvist från en medlemsstat till en annan successivt omfattas av två medlemsstaters beskattningsrätt ge upphov till en ökad risk för dubbla underskottsavdrag, eftersom ett sådant bolag skulle kunna föranledas att göra gällande samma underskott hos myndigheterna i båda dessa medlemsstater.

43 Förenade kungarikets regering och Europeiska kommissionen har emellertid i sina yttranden till domstolen påpekat att frågan huruvida situationer är jämförbara, enligt den rättspraxis som följer av domen av den 12 juni 2018, Bevola och Jens W. Trock (C?650/16, EU:C:2018:424, punkt 38), beror på om det underskott som är aktuellt i det nationella målet är definitivt.

44 Domstolen har, när det gäller underskott som kan hänföras till ett utländskt fast driftsställe som har upphört med all verksamhet och vars underskott inte har kunnat och inte längre kan dras av från dess skattepliktiga vinst i den medlemsstat där det utövade sin verksamhet, slagit fast att situationen för ett inhemskt bolag som har ett sådant driftsställe inte skiljer sig från situationen för ett inhemskt bolag med ett inhemskt fast driftsställe, mot bakgrund av ändamålet att förhindra dubbla avdrag för underskott, även om dessa båda bolags situationer i princip inte är jämförbara (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 juni 2018, Bevola och Jens W. Trock, C?650/16, EU:C:2018:424, punkterna 37 och 38).

45 Ett sådant synsätt kan emellertid inte godtas i en situation där ett bolag som, efter att ha flyttat sin verkliga ledning och därmed sin skatterättsliga hemvist från den medlemsstat där det har sitt stadgeenliga säte till en annan medlemsstat, i denna sistnämnda medlemsstat yrkar avdrag för underskott som uppkommit i den förstnämnda medlemsstaten under en beskattningsperiod då den staten hade exklusiv beskattningsrätt i förhållande till detta bolag.

46 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 56 och 57 i sitt förslag till avgörande, utvecklades nämligen den rättspraxis som det redogjorts för i punkt 44 ovan under andra förhållanden än dem som är aktuella i det nationella målet.

47 I denna rättspraxis behandlades frågan huruvida ett bolag med hemvist i landet kan beakta underskott som redovisats av ett fast driftsställe till detta bolag utan hemvist i landet.

48 Nämnda rättspraxis avser således en situation som kännetecknas av att det bolag som vill dra av underskottet i sitt utländska fasta driftsställe från sitt beskattningsunderlag och detta fasta driftsställe, under en och samma beskattningsperiod, befinner sig i två olika medlemsstater.

49 Det framgår av den hänskjutande domstolens redogörelse för det relevanta händelseförloppet i det nationella målet att Aures år 2007 redovisade ett underskott i Nederländerna, under en beskattningsperiod då såväl bolagets stadgeenliga säte som dess verkliga ledning befann sig i denna medlemsstat och Aures ännu inte hade etablerat något fast driftsställe i Tjeckien.

50 Vidare är, såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 72 och 73 i sitt förslag till avgörande, en överföring av den slutsats som domstolen kom fram till i domen av den 12 juni 2018, Bevola och Jens W. Trock (C?650/16, EU:C:2018:424, punkt 38) till att gälla i det fall som nämns i punkt 45 ovan likaledes oförenlig med domstolens praxis i fråga om beskattning vid utflyttning.

51 Domstolen har nämligen slagit fast att artikel 49 FEUF inte utgör hinder för att ursprungsmedlemsstaten för ett bolag, som har bildats enligt den medlemsstatens lagstiftning och flyttat sin verkliga ledning till en annan medlemsstat, har rätt att beskatta de orealiserade värdeökningar som hänför sig till detta bolags tillgångar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 november 2011, National Grid Indus, C?371/10, EU:C:2011:785, punkterna 59 och 64).

52 På motsvarande sätt är den medlemsstat till vilken ett bolag flyttar sin verkliga ledning inte skyldig att beakta underskott som uppkom före flyttningen, vilka hänför sig till beskattningsperioder under vilka denna medlemsstat inte hade beskattningsrätt i förhållande till detta bolag.

53 Ett bolag som har redovisat underskott i den medlemsstat där det har hemvist, å ena sidan, och ett bolag som har flyttat sin skatterättsliga hemvist till denna medlemsstat och som redovisade underskott i en annan medlemsstat under en beskattningsperiod då det hade sin skatterättsliga hemvist i denna sistnämnda medlemsstat, å andra sidan, befinner sig således inte i jämförbara situationer med hänsyn till ändamålet att upprätthålla fördelningen av beskattningsrätten mellan medlemsstaterna och att undvika dubbla underskottsavdrag.

54 Mot bakgrund av dessa överväganden ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artikel 49 FEUF ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en lagstiftning i en medlemsstat enligt vilken det inte är möjligt för ett bolag som har flyttat sin verkliga ledning och därigenom sin skatterättsliga hemvist till denna medlemsstat att göra gällande ett underskott som uppkommit i en annan medlemsstat, där det behållit sitt stadgeenliga säte, före denna flyttning.

Rättegångskostnader

55 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

1) **Artikel 49 FEUF ska tolkas så, att ett bolag som bildats enligt lagstiftningen i en medlemsstat och som flyttar sin verkliga ledning till en annan medlemsstat utan att denna flyttning innebär att bolaget förlorar sin ställning som bolag som bildats enligt den förstnämnda medlemsstatens lagstiftning, kan åberopa denna artikel för att i den andra**

medlemsstaten bestrida beslutet att inte tillåta det att överföra underskott som uppkommit före nämnda flyttning.

2) **Artikel 49 FEUF ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en lagstiftning i en medlemsstat enligt vilken det inte är möjligt för ett bolag, som har flyttat sin verkliga ledning och därigenom sin skatterättsliga hemvist till denna medlemsstat, att göra gällande ett skattemässigt underskott som uppkommit i en annan medlemsstat, där det behållit sitt stadgeenliga säte, före denna flyttning.**

Underskrifter

* Rättegångsspråk: tjeckiska.